

عنوان مقاله:

ممنوعیت های داورى در حقوق ایران

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی فقه و حقوق، وکالت و علوم اجتماعى (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

ایرج سهرابى قراخلو - کارشناس ارشد حقوق خصوصى، دانشگاه آزاد اسلامى واحد تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

قانونگذار در ماده ۴۶۶ ق.آ.د.م ممنوعیت مطلق را بیان نموده و ماده ۴۲۳ ق.آ.د.م سابق بیان داشت «اشخاصی که به واسطه محکومیت جنایی یا به حکم دادگاه جنحه از حق داورى محروم هستند. نمى توان به داورى تعیین کرد ولو به تراضی» ممنوعیت ذکر شده در بند ۱ ماده ۴۶۶ ق. آ.د.م را عدم اهلیت مطلق مى نامند یعنی عدم اهلیتی که نه بوسیله قرعه و نه به تراضی طرفین نمى توان شخصی را انتخاب کرد. بطوریکه ماده ۲۱۱ ق.م مقرر مى دارد: «برای اینکه متعاملین اهل محسوب شوند باید بالغ و عاقل و رشید باشند» منظور از «به موجب حکم قطعی دادگاه» آن است که شخصی به موجب حکم دادگاه از حق داورى محروم شده باشد و منظور از «در اثر حکم دادگاه»، آن است که شخص در بازداشت یا تبعید باشد و نتواند داورى کند. اساسا محرومیت از حقوق اجتماعى و مجرمانه مانع از داورى مى باشد که ممکن است به عنوان حجر خاص، افراد را ممنوع از این کار نماید. درحالیکه ممنوعیت ذکر شده در ماده ۴۶۹ ممنوعیت نسبى مى باشد. زیرا تمام ممنوعیتهای ذکر شده در ماده ۴۶۹ ناظر به زمانى است که دادگاه بخواهد داور انتخاب کند و چنانچه طرفین بدون مراجعه به دادگاه داور انتخاب کند این ممنوعیت وجود نخواهد داشت، این گفته مقتضای ظاهر ماده است اما به نظر مى رسد فلسفه چنین ممنوعیتی اقتضاء کند، مگر اینکه طرف مقابل رضایت داشته باشند داور اختصاصى خود را از افراد مذکور انتخاب کنند. زیرا داورى که دعوا را خاتمه مى دهد باید متهم به جانبداری نباشد و سمت او سمت دادرس است این گفتار در موردی که تعیین داور به شخص ثالثی واگذار مى شود بسیار جدی مى باشد.

کلمات کلیدی:

حقوق ایران- داورى- ممنوعیت مطلق- ممنوعیت نسبى

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1434102>

